

eoss-conf.com

ISSUE
№93

EUROPEAN OPEN
SCIENCE SPACE

COLLECTION OF SCIENTIFIC PAPERS

3RD INTERNATIONAL
SCIENTIFIC
AND PRACTICAL
CONFERENCE

THE FUTURE
OF SCIENCE: EMERGING
RESEARCH AND
TECHNOLOGICAL
INNOVATIONS

JUNE 22-24, 2026, HELSINKI, FINLAND

**EUROPEAN OPEN
SCIENCE SPACE**

Proceedings of the 3rd International Scientific
and Practical Conference
**"The Future of Science: Emerging Research
and Technological Innovations"**
June 22-24, 2026
Helsinki, Finland

Collection of Scientific Papers

Finland, 2026

UDC 01.1

Collection of Scientific Papers with the Proceedings of the 3rd International Scientific and Practical Conference «The Future of Science: Emerging Research and Technological Innovations» (June 22-24, 2026, Helsinki, Finland). European Open Science Space. 2026.

ISBN 979-8-89704-967-7 (series)

DOI 10.70286/EOSS-22.06.2026

The conference is included in the Academic Research Index ReserchBib International catalog of scientific conferences.

The conference is registered in the database of scientific and technical events of UkrISTEI to be held on the territory of Ukraine (Certificate №1070 dated 22.12.2025).

The materials of the conference are publicly available under the terms of the CC BY-NC 4.0 International license.

The materials of the collection are presented in the author's edition and printed in the original language. The authors of the published materials bear full responsibility for the authenticity of the given facts, proper names, geographical names, quotations, economic and statistical data, industry terminology, and other information.

ISBN 979-8-89704-967-7

можливості для художнього діалогу між сценою та залом, проте водночас ставить підвищені вимоги до загальної культури та сприйнятливості аудиторії. Розуміння цієї тенденції є важливим для сучасного фахівця у сфері хореографічного мистецтва.

Таким чином, художній образ у хореографічному творі є складною, багаторівневою структурою, що поєднує в собі ідейно-тематичний зміст, пластичну виразність та виконавську майстерність. Вивчення закономірностей формування та розвитку художнього образу є необхідною умовою підготовки сучасного хореографа та виконавця, здатного створювати та доносити до глядача повноцінне мистецьке висловлювання. Подальше дослідження цієї теми відкриває перспективи для вдосконалення як теорії хореографічного мистецтва, так і практики роботи з хореографічним твором у навчальному та творчому процесі.

Список використаних джерел

1. Дем'янчук А. Створення хореографічного образу засобами пластичних і часових мистецтв. Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв. 2019. № 4
2. Художній образ : лекційний матеріал. Львів : Львівський державний університет фізичної культури імені Івана Боберського, 2023.
3. Шариков Д. І. Неокласицизм у хореографічній культурі: монографічне дослідження. Київ : КМАЕМ, 2021.
4. Плахотнюк О. А. Українське хореографічне мистецтво в контексті світової художньої культури (сучасний поліжанровий дискурс) : колективна монографія. Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2015.
5. Художній образ. Вікіпедія : вільна енциклопедія.

ТРАНСФОРМАЦІЯ ТОТАЛІТАРНОЇ СПАДЩИНИ В ЦИФРОВІЙ РИТОРИЦІ СУЧАСНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ВІЙН

Братусь Іван Вікторович

кандидат філологічних наук, доцент
доцент кафедри образотворчого мистецтва,
заступник декана з науково-методичної та навчальної роботи
Факультету образотворчого мистецтва і дизайну
Київського столичного університету
імені Бориса Грінченка, Київ, Україна

В сучасних реаліях ми зіштовхуємося з колосальним тиском інформації. Вона надходить звідусіль та рідко проходить навіть мінімальні фільтри достовірності. Тим не менше, певні спостереження та загальна практика переконливо доводять, що її природа не завжди є спонтанною в океані даних [1-

3]. За багатьма інформаційними явищами стоїть чіткий розрахунок на певний вплив і занурення особистості, а частіше цілих соціальних груп, у визначений контекст, який відповідає інтересам окремих політичних сил, держав або ідеологічних спільнот. Особливо помітним це стає в умовах сучасних інформаційних війн, де боротьба ведеться не лише за території чи ресурси, а й за інтерпретацію реальності. Ситуація загострюється за рахунок того, що як правило політичний вплив може бути доволі деструктивним і нести ознаки спотворення історичного минулого. Це природно, бо в інформаційних війнах задіяні чималі ресурси, що своєю кінцевою метою ставлять переформування свідомості людей, а при певних успішних проривах - і підсвідомості. Тут фінанси спрямовуються на конкретну цифрову риторику, яка обслуговує ідеологічне замовлення.

У цьому контексті важливо звернути увагу на трансформацію тоталітарної спадщини в цифровій риторичі сучасних інформаційних конфліктів. Тоталітарні режими ХХ століття виробили низку ефективних механізмів впливу на масову свідомість: створення образу ворога, поділ світу на «своїх» і «чужих», монополізацію істини, апеляцію до страху та колективних емоцій, використання міфологізованих уявлень про минуле. Сьогодні ці інструменти не зникли, а лише набули нових форм завдяки розвитку цифрових технологій.

Якщо в тоталітарних суспільствах контроль здійснювався через державну цензуру, друковану пресу, радіо та телебачення, то сучасний інформаційний простір функціонує через соціальні мережі, цифрові платформи та алгоритми рекомендацій. Водночас логіка впливу багато в чому залишається подібною. Інформація дедалі частіше подається не як сукупність фактів, а як інструмент конструювання певної картини світу. Окремі повідомлення, образи та наративи багаторазово повторюються, формуючи відчуття їхньої очевидності та безальтернативності.

Сам по собі подібний вплив тривалий час залишався переважно масовим та опосередкованим. Однак розвиток алгоритмічних систем значно змінив ситуацію. Сучасні цифрові платформи накопичують величезні масиви даних про користувачів, аналізують їхні інтереси, реакції, емоційні вподобання та поведінкові моделі. У результаті пропагандистські повідомлення можуть бути адаптовані до конкретних груп населення, а інколи й до окремих користувачів. Така персоналізація суттєво підвищує ефективність інформаційного впливу порівняно з традиційними формами масової пропаганди.

Особливого значення набуває феномен інформаційних бульбашок, коли людина переважно отримує контент, що підтверджує її вже існуючі переконання. У таких умовах альтернативні точки зору поступово витісняються з інформаційного поля, а критичне сприйняття дійсності послаблюється. Подібна практика перегукується з тоталітарними моделями інформаційної ізоляції, однак реалізується значно витонченіше. Якщо раніше доступ до альтернативної інформації фізично обмежувався, то сьогодні вона часто просто не потрапляє до поля уваги користувача через особливості роботи алгоритмів. Важливою рисою

цифрової риторики сучасних інформаційних війн є активне використання історичної пам'яті. Події минулого стають матеріалом для створення політичних міфів, виправдання сучасних дій та мобілізації суспільства. Саме тому тоталітарна спадщина продовжує існувати не лише у вигляді окремих символів чи ідеологем, але й у способах інтерпретації історії. В інформаційному просторі відбувається постійна боротьба за право визначати зміст минулого, адже контроль над історичною пам'яттю значною мірою означає контроль над суспільною свідомістю в теперішньому.

Звернення до тоталітарного минулого нерідко стає інструментом політичних та інформаційних спекуляцій. Подібна риторика апелює до глибинних емоційних переживань людини, торкається сформованих протягом тривалого часу світоглядних установок, колективної пам'яті та особистого досвіду. Особливо ефективними виявляються звернення до ідеалізованих образів минулого, які можуть асоціюватися зі стабільністю, соціальною захищеністю або так званим «світлим дитинством». У таких випадках історична реальність часто підмінюється емоційно привабливими міфами, а критичне осмислення складних і суперечливих сторін тоталітарного досвіду відходить на другий план.

Не менш небезпечною є постійна присутність тоталітарного та навколототалітарного контенту в цифровому просторі. Його вплив не обмежується поколіннями, які безпосередньо застали існування відповідних режимів. Навпаки, завдяки сучасним медіа, соціальним мережам, відеоплатформам та алгоритмічним рекомендаціям подібний контент здатний залучати й молодші покоління, для яких тоталітарне минуле вже не є особистим досвідом. При цьому відбувається своєрідна естетизація або романтизація тоталітарної символіки, образів і наративів, які набувають привабливого вигляду через ностальгійні візуальні образи, популярну культуру чи меметичні форми комунікації. Особливістю цифрової риторики є те, що вона здатна поєднувати історичні міфи, емоційні тригери та сучасні технології поширення інформації. У результаті тоталітарна спадщина перетворюється не лише на об'єкт історичної пам'яті, але й на активний ресурс сучасних інформаційних війн. Через маніпуляції історичними фактами, вибіркоче трактування подій минулого та створення спрощених образів сучасності формуються наративи, покликані впливати на політичні погляди, соціальні настрої та громадянську ідентичність.

Актуальність цієї проблематики виходить далеко за межі суто історичних чи культурологічних студій. В умовах сучасних інформаційних війн саме звернення до тоталітарного минулого часто використовується як інструмент впливу на масову свідомість, поляризації суспільства та підризу критичного сприйняття дійсності. Саме тому аналіз механізмів функціонування таких наративів є важливою складовою дослідження інформаційної безпеки, колективної пам'яті та культурної стійкості сучасного суспільства.

Список використаних джерел

1. Братусь І. В. Сучасні технології збереження історичної спадщини України // Гілея: науковий вісник. 2013. № 68(1). С. 249–252.
2. Орленко О. С., Братусь І. В. Візуальна стратегія комунікації стартапів у цифровій економіці // Грааль науки. 2026. № 66. С. 233–241.
3. Gizun A., Hriha V., Zharova O., Monashnenko A., Bratus I. Information and psychological confrontation in Belarus during the revolutionary events since the beginning of August 2020 // Proceedings of the 2nd International Conference on Conflict Management in Global Information Networks (CMiGiN 2022). 2022. Vol. 3530. P. 266–279.